

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoE/268/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714207095
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714207095.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSŤ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom obec F., štátny občan SR, zastúpenému opatrovníkom T. W., pracovníkom Okresného súdu Lučenec vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorský úrad v Bratislave, Záhradnícka 60, Bratislava, pod spis. zn. EX 17763/14, na vymoženie pohľadávky oprávneného v sume 1.840,83 Eur, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 4Er/26/2014-22 zo dňa 30. júla 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 4Er/26/2014-22 zo dňa 30. júla 2014 zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému podľa ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení uviedol, že exekučný titul v predmetnom prípade predstavuje rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 00988/12 zo dňa 11.11.2013 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava. Predmetným rozhodcovským rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 1.840,83 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 1.840,83 Eur od 21.09.2011 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6% ročne zo sumy 1.840,83 Eur od 19.10.2011 do zaplatenia a náhradu trov rozhodcovského konania do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Okresný súd s poukazom na ust. § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku preskúmal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a dospel k záveru, že zmluvu o úvere zo dňa 15.11.2010 uzavretú medzi oprávneným a povinným (ďalej len Zmluva“), s prihliadnutím na povahu účastníkov obsah a formu zmluvy, vyhodnotil ako spotrebiteľskú, resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 1 ods. 2 a 3 a § 2 písm. a) a b) zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že Zmluvu je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve, pretože napĺňa znaky spotrebiteľskej zmluvy predvídané v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. K prípadnej klauzule o aplikácii Obchodného zákonníka okresný súd uviedol, že táto klauzula nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patria aj ustanovenia § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Za základný právny akt ochrany spotrebiteľa označil Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla 1993 (ďalej len „Smernica“), ktorá bola do nášho právneho poriadku implementovaná zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 1. apríla 2004 (okrem § 60, ktorý nadobudol účinnosť dňom nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii), ktorý novelizoval Občiansky zákonník. Okresný súd poukázal aj na judikatúru Súdného dvora (ES), čl. 169 ods. 1 a čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a), čl. 3 a prílohu Smernice. Z hľadiska obsahu je zmluva

značne jednostranná s množstvom zmluvných pokút a sankcií v neprospech dlžníka. Z obsahu zmluvy a jej formálnej úpravy je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, ktorej obsah dlžník nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť. V súvislosti s neprijateľnými podmienkami okresný súd uviedol, že ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje exemplifikatívny výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, preto pri posudzovaní neprijateľných podmienok súd nie je viazaný ich výpočtom v zákone. Poukázal aj na absenciu určenia ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“), čo má za následok to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dohodu o vyplnení zmenky, ako aj rozhodcovskú doložku okresný súd označil za neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo má za následok neplatnosť dojednania v zmysle ust. § 54 ods. 5 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že sú zahrnuté vo všeobecných podmienkach, neboli individuálne dojednané a tým bola spotrebiteľovi odopretá ochrana jeho práv zaručených Smernicou aj vnútroštátnymi predpismi. Takéto dojednania sú sankcionované absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, na ktorú súd prihliada ex offa. Na základe uvedených skutočností okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti rozhodnutiu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom napadol rozhodnutie okresného súdu. V odôvodnení uviedol, že rozhodnutie okresného súdu považuje za nesprávne, okresný súd na správne zistený skutkový stav veci, nesprávne aplikoval právny predpis, konkrétne § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Splnenie podmienok zastavenia exekúcie musí mať povahu zjavného nedostatku exekučného titulu a nemôže vyplývať z vady konania. Výkladom citovaného ustanovenia okresným súdom, dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozhodnutí, čo je v rozpore s obsahom a účelom zákona o rozhodcovskom konaní. Odvolateľ tiež namietol neúplné zistenie skutkového stavu, keď okresný súd uviedol, že zmluvnými stranami nebola dojednaná žiadna rozhodcovská zmluva/ rozhodcovská doložka. Poukázal na ust. § 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého uzatvára s povinným rozhodcovskú zmluvu formou samostatného právneho úkonu, a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Okresný súd uvedené skutočnosti nezisťoval, čím zaťažil konanie vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu. Tiež poukázal na ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktoré pre neprijateľnosť rozhodcovskej doložky vyžaduje, aby spory medzi spotrebiteľom a dodávateľom boli riešené výlučne v rozhodcovskom konaní. Účelom predmetného ustanovenia je umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Konajúci súd teda konal nad rámec zákonných ustanovení. S ohľadom na uvedené námietky odvolateľ navrhol napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že dňa 29.03.2011 oprávnený a povinný uzatvorili Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver vo výške 800,- Eur. Zmluvná odmena na poskytnutie úveru predstavuje 772,- Eur, čo je 96,5 % z výšky poskytnutého úveru. Povinný sa zaviazal oprávnenému splatiť sumu 1.572,-Eur v 12-ich mesačných splátkach po 131,- Eur. K Zmluve oprávnený priložil aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), v ktorých podľa bodu 14 sa zmluvné strany dohodli, že pred rozhodnutím sporu v konaní pred rozhodcovským súdom môže ktorákoľvek zmluvná strana využiť mediáciu, pri ktorej zmluvné strany pomocou mediátora riešia spor, ktorý vznikol z tejto zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia, dohody o vyplnení zmeniek a zmenky vrátane sporu o ich platnosť, výklad alebo zrušenie. Za týmto účelom zmluvné strany uzavreli mediačnú doložku v tom znení, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky vyplývajúce alebo súvisiace so zmluvou, s jej porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy, ručiteľského vyhlásenia či dohody o vyplnení zmenky, budú riešené primárne mediáciou pred Mediačným centrom zriadeným pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava podľa vnútorných predpisov Mediačného centra. Súčasne v ten istý deň, teda dňa 29.03.2011 zmluvné strany uzavreli aj rozhodcovskú zmluvu, podľa ktorej rozhodcovským konaním sa rozumie konanie pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava podľa procesných ustanovení Rokovacieho poriadku, Štatútu a ostatných predpisov rozhodcovského súdu, platných a účinných v čase začatia rozhodcovského konania. (čl. I Rozhodcovskej zmluvy). V čl. II. je upravený predmet Rozhodcovskej

zmluvy tak, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 29.03.2011, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmenky zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov alebo pred všeobecným súdom, podľa toho, kde podá žalujúca strana žalobu. V bode 2 toho istého článku je upravená rozvázovacia podmienka rozhodcovskej zmluvy, ktorá je viazaná na podanie žaloby na všeobecnom súde vynímajúc konaní vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu. Od tejto rozhodcovskej zmluvy odvodil svoju právomoc rozhodcovský súd.

Odvolačný súd sa primárne zaoberal otázkou, či Zmluva, ktorá založila záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinným je spotrebiteľskou zmluvou a či rozhodcovská doložka, na základe ktorej si založil právomoc rozhodcovský súd, bola platne dojednaná. Záver okresného súdu o spotrebiteľskej povahe zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným považuje odvolací súd za správny. Pre úplnosť argumentácii o správnosti tohto záveru odvolací súd ďalej uvádza nasledovné. V právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti, alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy *lex specialis*. Popri tejto špeciálnej norme výraznú ochranu pre spotrebiteľa poskytuje inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, vrátane služieb na finančnom trhu, upravený v ustanovení § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka (v spojení s ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Je tak zjavné, že aj na právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným zmluvou, od ktorej sa uplatnený nárok oprávneného v danej exekučnej veci odvíja, je nutné aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch platné a účinné v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa - a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Klausula o aplikácii Obchodného zákonníka nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patria aj ustanovenia § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, na ktoré odkazuje aj odvolací súd. Odvolací súd tiež poukazuje na ustanovenie § 2 písm. a) a b) zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré definuje zmluvné strany. Podľa ust. § 4 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zakázané konanie v rozpore s dobrými mravmi, pričom konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely vyššie uvedených zákonov rozumie konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie, alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, prípadne ktoré môže prívodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lešť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Zmluva dojednaná medzi oprávneným a povinným obsahuje ustanovenia (dojednania), ktoré sú v rozpore s deklarovateľnými zásadami, preto, ako je už vyššie uvedené, túto zmluvu možno nesporne považovať za typovú zmluvu podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, je možné za spotrebiteľské zmluvy v širšom ponímaní považovať zmluvy uzavreté podľa Občianskeho i podľa Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Význam spotrebiteľských zmlúv možno vidieť v rovine zvýšenej ochrany slabšieho prvku záväzkového vzťahu - spotrebiteľa z jeho práv. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontaktu, s ohľadom na vyššiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb a zo zreteľom na možnosť určiť zmluvné podmienky jednostranne prostredníctvom formulárových zmlúv. Ochrane spotrebiteľa venuje mimoriadnu pozornosť aj Európska únia, a preto aj odvolací súd poukazuje na Smernicu, ktorá je základným právnym aktom ochrany spotrebiteľa. Táto bola do slovenského právneho poriadku prebratá zákonom č. 150/2004 Z.z. (účinným od 1. apríla 2004, okrem § 60, ktorý nadobudol účinnosť dňom nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii). Okrem toho, že tento zákon novelizoval Občiansky zákonník, Smernica má aj tzv. nepriame účinky, takže je záväzná pre Slovenskú republiku a slúži ako interpretačné pravidlo pre výklad spotrebiteľských právnych vzťahov, čo však neznamená, že nemožno na ňu odkazovať pri výklade vnútroštátneho práva.

Ďalej sa odvolací súd zaoberal otázkou platnosti rozhodcovskej zmluvy, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc. Okresný súd nesprávne právne posúdil otázku formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, v tomto prípade, či ide o rozhodnutie vydané orgánom majúcim právomoc na vydanie takéhoto rozhodnutia. Okresný súd označil rozhodcovskú zmluvu za neplatnú s odôvodnením, že nebola dojednaná individuálne, a to s prihliadnutím vetu na bodu 14 VPPÚ v tom znení, že „...pred rozhodnutím sporu v konaní pred rozhodcovským súdom môže ktorákoľvek zmluvná strana využiť mediáciu...“ Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolaciemu súdu vyplýva skutočnosť, ako keby okresný súd opomenul rozhodcovskú zmluvu, ako samostatný právny úkon. (č.l. 15) Preto sa odvolací súd primárne zaoberal skúmaním rozhodcovskej zmluvy, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať vo veci, a či bola splnená podmienka písomnej formy rozhodcovskej doložky.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

Podľa § 4 ods. 2 ZoRK rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

Podľa § 4 ods. 3 ZoRK nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Podľa § 40 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

Úprava formy rozhodcovskej zmluvy v ust. § 4 ZoRK je prísne striktná, bez možnosti extenzívneho výkladu a formálna podmienka písomnosti v danom prípade bola dodržaná. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je uzavretá na samostatnej listine, ktorú povinný podpisoval osobitne od Zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere. Aj keď bola rozhodcovská zmluva oprávneným, ako veriteľom vopred pripravená pre dlžníka na samostatnom liste, do ktorého sa dopĺňajú požadované údaje, mal dlžník možnosť túto odmietnuť bez toho, aby zmaril uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere. Odvolací súd tiež poukazuje na znenie rozhodcovskej zmluvy, ktorá nebráni povinnému, ako spotrebiteľovi uplatniť svoje práva pred všeobecným súdom z dôvodu, že obsahuje alternatívne riešenie sporov, ktoré dostatočným spôsobom zabezpečuje spotrebiteľovi právo podať žalobu nielen na rozhodcovský, ale aj na všeobecný súd.

To, že boli zmluvné podmienky vopred pripravené oprávneným na túto skutočnosť nemajú vplyv. Odvolací súd totiž poukazuje na rozdiel medzi rozhodcovskou zmluvou podľa § 3 a nasl. ZoRK a rozhodcovskou doložkou podľa § 5 ods. 2 ZoRK, ako súčasťou inej zmluvy. Tým, že zmluvné strany výslovne prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu v zmysle ust. § 3 a § 4 ZoRK tak, že ju podpísali, došlo k jej individuálnemu dojednaniu, preto nemôže byť považovaná za neprijateľnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na formu, obsah a ostatné podmienky Zmluvy, ako aj znenie ustanovení rozhodcovskej zmluvy, odvolací súd dospel k záveru, že povinný, ako spotrebiteľ kvalifikovaným spôsobom prejavil vôľu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu a uzavretie rozhodcovskej zmluvy samo o sebe nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ako to označil okresný súd. Tento právny záver však nemožno paušálne aplikovať na všetky Zmluvy a rozhodcovské zmluvy uzatvárané oprávneným. V ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka je obsiahnutá úprava neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Ide o podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah. Ustanovenie odseku 1 vyššie citovaného ustanovenia zakotvuje všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda nesmie obsahovať neprijateľné podmienky. Zároveň však v druhej vete upravuje podmienky, za splnenia ktorých sa na zmluvné ustanovenia nehľadí ako na neprijateľné. Zákon č. 575/2009 Z.z. novelizujúci Občiansky zákonník s účinnosťou od 1. marca 2010 zmenil znenie druhej vety tak, že rozšíril okruh zmluvných

podmienok, ktoré nemožno považovať za neprijateľné. Okrem už predtým platného znenia, ktoré za neprijateľnú nepovažoval zmluvnú podmienku, ktorá bola dohodnutá individuálne, novela za neprijateľné nepovažovala ani zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa tak vzťahuje iba na tie spotrebiteľské zmluvy, pri uzatváraní ktorých spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah, teda ktoré sú vopred pripravené. Nevzťahuje sa však na tie zmluvné podmienky, ktoré boli dohodnuté individuálne. Pri takto dohodnutých zmluvných podmienkach sa nemožno dovolávať ich neprijateľnosti.

K postupu okresného súdu, ktorý odvolateľ označil, ako postup, ktorý nemá oporu v zákone, odvolací súd uvádza, že exekučný súd je povinný v každom štádiu vedenia exekúcie skúmať podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. II.ÚS 545/2010 z 10.decembra 2010, v ktorom konštatoval, že „...exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (§ 58 ods.1 Exekučného poriadku). Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok pojednáva o skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom ako takým, t.j. či už so zákonom hmotnoprávneho charakteru, alebo so zákonom procesnoprávneho charakteru, podľa názoru Ústavného súdu SR tak exekučný súd môže exekučný titul preskúmať aj z hľadiska príslušných hmotnoprávnych ustanovení a nielen z procesného hľadiska“. Odvolací súd tiež poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 (publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997, R 56/1995, R 70/1998 a R 72/1998) a na novšie rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 11/2011, v odôvodnení ktorého NS SR rozoberal aj otázku zastavenia exekúcie z dôvodu nulitého právneho aktu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda nepochybné, že v kompetencii exekučného súdu je skúmanie tak formálnej i materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Prvostupňový súd sa od uvedeného neodklonil, keď skúmal, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, t.j. či ho vydal oprávnený subjekt. Odvolací súd podporne odkazuje aj na európsku judikatúru, konkrétne rozhodnutie Súdneho dvora (ES) vo veci Pohotovosť C-76/10 zo dňa 16.11.2010, v ktorom Súdny dvor v súvislosti so skúmaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách rozhodol, že vnútroštátny súd má aj vo fáze výkonu rozhodnutia povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle článkov 3 a 4 Smernice 93/13 a v prípade kladnej odpovede, je úlohou uvedeného súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v dôsledku čoho odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom okresný súd opätovne rozhodne o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.